

Parti nærer, end have fæstet sig ved den Kulde overfor det, som næres fra anden Side, men som dog ikke gav sig Udtryk i effektiv Modstand mod Lovforslagets Færdigbehandling i det høje Folketing. Det ærede Medlem siger, at gennem hans Tale strømmede ikke nogen anden Stemning overfor dette Lovforslag end den, der gav sig til Kende i den konservative Ordførers Taler i Folketinget. Dersom det ærede Medlem virkelig mener dette, maa hans Kendskab til Ordførertalerne fra konservativ Side i Folketinget være meget overfladisk, thi jeg nærer ingen som helst Tvivl om, at denne Afstandtagen fra Princippet i Lovforslaget, det varme Ønske om denne Sags Forhaling, om den grundige Overvejelse, om Kommissionen, der straks skulde nedsættes for at undersøge Overgangen fra Alderdomsunderstøttelseslovgivningen til en Folkeforsikring udenom de faste Takster, her foreslaas — jeg nærer ingen som helst Tvivl om, at hvis det ærede Medlem vilde studere sin Partifælles Taler i det høje Folketing, vilde han ikke finde noget som helst deri, som støtter de Betragtninger, han her har gjort sig til Talsmand for. Derfor har jeg ikke kunnet undlade at udtale min dybe Forundring over, at et saadant Modsetningsforhold i Løbet af faa Dage kan etableres fra Ordførers Side, som taler for det samme Parti.

Det ærede Medlem siger, at han har ladet sig lede af sin levende Interesse for Folkeforsikringstanken; men, tilføjer han, hvis det virkelig skulde være rigtigt, at der, inden man kan faa Alderdomsunderstøttelseslovgivningen afløst af en Folkeforsikring, skal gaa et Par Menneskealdrer, saa stiller Sagen sig noget anderledes, saa maa jeg naturligvis, siger det ærede Medlem, ønske dette Forslag fremmet. Ja, derfor kan jeg kun takke det ærede Medlem, thi det er mig en Borgen for, at han trods de Betæneligheder, han har givet Udtryk, vil arbejde med paa, at dette Forslag kan blive færdigbehandlet i en nær Fremtid. Det ærede Medlem maa jo nemlig, hvis han lidt dybere har overvejet Folkeforsikringstankens Muligheder, være paa det rene med, at man virkelig ikke kan etablere en Folkeforsikring i Dag, hvilende paa meget beskedne Premier, og i Morgen begynde at udbetale Livrente paa Grundlag af denne Forsikring. Det ærede Medlem maa dog formentlig være klar over, at en Række Aargange, Aargangene fra det 20de til det 60de Aar, utvivlsomt maa have den veder-

lagsfrie Rente, saaledes at først de, der derefter indtræder, gennem deres Præmietydelse og gennem det Rentetilleg, den vil faa, gennem de mange Aar kan naa at præstere saadanne Beløb, at der overhovedet for dette kan ydes en Rente fra det 60de eller det 65de Aar, som betyder noget i Sammenligning med det, som det er nødvendigt at besidde for at komme igennem Alderdomsaarene paa en virkelig økonomisk tilfredsstillende Maade. Hvis det ærede Medlem vil sætte sig ind i den Betænkning, som er afgivet af Invaliditetskommissionen, vil han ogsaa finde, at dette bl. a. fra hans egne Partifællers Side er Begrundelsen for at blive staaende paa den vederlagsfrie Ydelse. Jeg nærer ingen som helst Tvivl om, at naar det ærede Medlem nærmere faar denne Side af Sagen overvejet, vil han stille sig paa en noget anden Maade i denne Sag, end han hidtil har gjort. Men saa maa jeg kun beklage, at det ærede Medlem ikke paa et noget tidligere Tidspunkt havde tænkt den Tanke saaledes igennem, at han var blevet paa det rene med, hvilke Vanskeligheder der vilde være ved at føre den ud i Praksis, og hvilken Tid det vilde tage, thi saa havde man haft al Grund til at tro, at den Grundtone, der gik igennem det ærede Medlems første Tale, var blevet en anden, og dette vilde, synes det mig, hvis man vil medvirke til denne Sags Gennemførelse, have været endog særdeles ønskeligt. Men jeg maa naturligvis takke det ærede Medlem, fordi han, ogsaa paa sit Partis Vegne, udtalte sig paa en noget anden Maade, da han anden Gang havde Ordet, end Tilfældet var, da han første Gang havde Ordet. Jeg tør vel haabe, at den Tone, som lød gennem det ærede Medlems anden Tale, ogsaa maa blive den, der kommer til at beherske de konservative Instrumenter under Udvalgsarbejdet, og hvis det bliver Tilfældet, kan jeg, trods det ærede Medlems Krav om den grundige Overvejelse, da han første Gang havde Ordet, dog have Lov til at nære noget Haab om denne Sags Fremme i indeværende Samling.

Bækgaard: Det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds (C. F. Sørensen) var for saa vidt heldig med sin Sammenligning, som den jo egentlig stemte ret godt med de foreliggende Udtalelser og Forhold, idet, som det vist ikke er ubekendt, det berømte Svar: „Jeg benægter Fakta!“ blev givet til en Modpart, der havde erklæret noget for Fakta, som netop ikke var Fakta. Forholdet er det samme nu. Det, som det ærede Medlem